

udtrykkeligt ere nævnte som særlige. Man paastaar nu, at det Særliges Omraade er begrændset ved sig selv — de og de Anliggender ere særlige —, hvorimod de sælles Anliggendes Omraade ikke er begrændset ved sig selv, men kun ved det Særlige — kun de Anliggender ere sælles, som ikke ere særlige —, og man siger, at denne Forskiel er af særdeles indgribende Natur, idet Udvidelsen og Indskrænkningen af det sælles Omraade, som Følge heraf, skulde skee ved selve den Act, hvorved Indskrænkningen eller Udvidelsen af det særlige Omraade foretoges. Det forekommer mig at være saaklart, som Noget kan være det i denne Verden, at der ikke ligger Andet heri, end at man kan foretage en Forandring i Grundlovsindskrænkningens § 2 med Hensyn til de særlige Sager, og at besuagtet § 19 i Fællesforfatningen, efter den Maade, hvorpaa den er affattet, passer, saalænge der endnu bliver Sager tilbage, som kunne siges at være sælles, men hvorledes kan man deraf slutte, at man er berettiget til at foretage saadanne Forandringer uden Rigsraadets Samtykke? Det er givet, at man kan foretage saadanne Forandringer, uden at det efter Ordlyden i § 19 er nødvendigt at omvædigere Fællesforfatningen, men hvorvidt Rigsdagen paa Grund deraf skulde være berettiget til eensidigt at foretage nogen Forandring i saa Henseende, forekommer det mig, at der ikke er Gran af Beviis for; dernæst siger man, at, naar man vil anstille den Prøve en Gang at forestille sig, at Rigsraadets Samtykke udtrædes, vil det strax vise sig, at dette, saaledes som de gjældende Bestemmelser nu findes, vil være umuligt. Det er nemlig sagt, — og det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) er atter idag kommet tilbage dertil, — at, hvis der for Rigsraadet skulde forelægges et Forslag til Forandring med Hensyn til de Sager, der henhøre under Rigsraadet, maatte dette komme til at vedtage accurat den samme Bestemmelse, som allerede findes, nemlig, at de Sager ere sælles, som ikke ere nævnte som særlige. Paa denne Hypothese grunder man altsaa det hele Beviis, men man maa lægge Mærke til, at Bestemmelsen i Fællesforfatningen af 18de November 1863, § 19, om hvilke Sager der ere

sælles, udgjør et Hele med Bestemmelsen i den vedkommende særlige Forsfatning, om hvilke Sager der ere særlige, og at man ikke kan rokke ved det Eine, uden at man ogsaa rokker ved det Andet; foretager man Forandringer i Bestemmelsen om, hvilke Sager der skulde være særlige, rokker man i samme Dieblit ved Bestemmelsen om, hvilke Sager der skulde være sælles. Man har med specielt Die for den Bestemmelse, der findes i den særlige Forsfatning, navnlig i § 2 af Grundlovsindskrænkningen, vedtaget i Fællesforfatningen at betegne Fællessagerne saaledes, at de Sager ere sælles, der ikke ere nævnte som særlige, men forandrer man Bestemmelsen om, hvilke Sager der ere særlige, forandrer man selvfølgelig ogsaa Bestemmelsen om, hvilke Sager der ere sælles. Jeg maa altsaa paastaar, at det Beviis, der hentes fra selve Ordene, paa ingen mulig Maade er fyldestgjørende. — Er dog ikke ogsaa den Paastand, at Rigsdagen skulde være berettiget til at henlægge, hvilke Sager den vilde, under sig og at tage dem fra Rigsraadet, af en meget paafaldende Natur, og er der i og for sig nogen Formodning om, at en saadan Fremgangsmaade skulde være lovlig? Er der mindste Spor i Forsfatningen, som viser hen til, at det skulde staae i Rigsdagens Magt at vedtage Noget, der medførte Forandringer i Fællesforfatningen? Nei, ganske vist ikke. Beroer en Forsamlings og en Forsfatnings Betydning ikke i en overordentlig væsentlig Grad paa, hvilke Sager der henhøre derunder, og svinder Forsamlings og Forsfatningens Betydning ikke bort tilligemed Sagerne? Det forekommer mig derfor, at man maa indrømme, at Rigsdagen ikke eensidigt kan vedtage Forandringer i Fællesforfatningen, at man ikke kan antage, at den kan have en saadan Magt til at tage alle Sager til sig og derved gjøre Rigsraadet aldeles betydningsløst. I alle Tilfælde skulde der paavises ganske andre Argumenter derfor end dem, der hidtil ere komne frem, og jeg paastaar, at det Argument, der hentes fra Ordene, ikke findes i dem. Der er ikke her Tale om dybsindige Undersøgelser; der er ganske vist, efter mit Skjønne, ikke anvendt den allerringeste Dybsindighed, og denne Sag behøver ikke nogen videre Undersøgelse; efter min Opfattelse er